

Sygn. akt I C 1513/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: Paulina Michalak

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **O. T.**

przeciwko ***Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.***

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powódki O. T. kwotę **2.937,83 zł** (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści siedem złotych, 83/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 03.08.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki O. T. na rzecz pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwotę **1.074,13 zł** (tysiąc siedemdziesiąt cztery złote, 13/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powódki O. T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **920,88 zł** (dziewięćset dwadzieścia złotych, 88/100) tytułem części wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

V. nakazuje pobrać od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **376,13 zł** (trzysta siedemdziesiąt sześć złotych, 13/100) tytułem części wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

VI. zwraca powódce O. T. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **12,96 zł** (dwanaście złotych, 96/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego zaksięgowanej pod poz. (...) / (...);

VII. zwraca pozwanemu Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **12,95 zł** (dwanaście złotych, 95/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet dowodu z opinii biegłego zaksięgowanej pod poz. (...).

Sygn. akt I C 1513/15

UZASADNIENIE

Powódka **O. T.** pozwem z dnia 01 lipca 2015 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego ***Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.*** kwoty **10.036,00 zł** wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 03 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka podała, że stanowiący jej własność samochód osobowy marki H. o nr rej. (...) uległ uszkodzeniom w wyniku kolizji drogowej z dnia 03 lipca 2014 r. Pozwany na podstawie sporządzonej kalkulacji ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na łączną kwotę 45.283,03 zł i taką kwotę wypłacił powódce tytułem odszkodowania. Zdaniem powódki wskazana kwota nie odpowiada rzeczywistym kosztom naprawy i jest zaniżona z uwagi na przyjęcie zaniżonych kosztów roboczogodziny na rynku lokalnym, bezpodstawne obniżenie cen części zamiennych o 35% i materiałów lakierniczych o 33% i uwzględnienie wymiany tylko jednej opony, podczas gdy z wymogów technicznych pojazdów wynika wymóg dwóch jednakowych opon na jednej osi. Na zlecenie powódki niezależny rzeczoznawca oszacował koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 55.319,58 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi wg powódki różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą przez pozwanego a rzeczywistą wysokością kosztów naprawy.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Nie kwestionując faktu uszkodzenia samochodu powódki, ani nie negując, że zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody, pozwany zarzucił, iż wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji i wypłacone powódce odszkodowanie w pełni zrekompensowało szkodę w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 03.07.2014 r. Pozwany zakwestionował również datę naliczania odsetek od żądanej przez powódkę kwoty wskazując, że ewentualne odsetki winny być naliczane od daty wyrokowania.

Pozwany wniósł również o przyznanie M. J., która spowodowała kolizję nie posiadając ochrony ubezpieczeniowej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w chwili zdarzenia i w stosunku do której pozwanemu – w razie niekorzystnego rozstrzygnięcia sprawy – będzie przysługiwało roszczenie regresowe na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 kc.

M. J. nie zgłosiła swojego przystąpienia do sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 lipca 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki H. o nr rej. (...) należący do O. T.. Sprawczyni kolizji M. J. w dacie kolizji nie posiadała ochrony ubezpieczeniowej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Bezsporne.

O. T. w dniu 03 lipca 2014 r. zgłosiła szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC. Ubezpieczyciel sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 32.553,55 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kosztorys k. 8-15.

Decyzją z dnia 07 października 2014 r. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. przyznał O. T. odszkodowanie w wysokości 30.594,48 zł.

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 07.10.2014 r. – k. 16.

Na zlecenie O. T., J. S. i D. T. działający pod firmą (...) s.c w S., sporządzili kalkulację naprawy pojazdu szacując koszt naprawy na kwotę 55.319,58 zł.

Bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy – k. 19-28.

Ubezpieczyciel sporządził ponownie kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 45.283,03 zł brutto.

Decyzją z dnia 12 stycznia 2015 r. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. przyznał O. T. dopłatę odszkodowania w wysokości 14.688,55 zł.

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 12.01.2015 r. – k. 36, kalkulacja naprawy – k. 37-43.

Koszt przywrócenia pojazdu H. nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji z dnia 03 lipca 2014 r. wynosi 48.220,86 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu kosztorysowania szkód komunikacyjnych I. S. – k. 249-262.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów, którym dał wiarę w pełni wobec niekwestionowania ich przez strony i braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu.

Sąd oparł się na opinii biegłego I. S., która zasługuje na wiarę w całości. Opinia została sporządzona przez biegłego, będącego specjalistą dysponującym odpowiednim wykształceniem i praktyką w zakresie będącym przedmiotem opinii. Analiza treści opinii pozwala na uznanie, że jest ona wyczerpująca, spójna i rzetelna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzje opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości Sądu.

Sąd nie oparł się na opinii sporządzonej przez biegłego M. S. (k. 123-142, k. 183-185) wobec szeregu zarzutów do opinii sformułowanych przez stronę powodową, a także wobec nierozważenia przez biegłego całokształtu okoliczności sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 03 lipca 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której pojazd powódki uległ uszkodzeniu. Pozwany nie negował również, że jest zobowiązany do naprawienia powstałej szkody.

Sporny między stronami był zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, a w konsekwencji wysokość należnego powódce odszkodowania.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć „szkody” i „odszkodowania” w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem (por. wyrok SN z 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Nadto zważyć należało, że w myśl prezentowanego w orzecznictwie stanowiska w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., OSNC 1973/6/111 oraz z dnia 05 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Ustalając w niniejszej sprawie koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z pisemnej opinii biegłego I. S.. Opinia została wydana w oparciu o następujące założenia:

- a) przyjęcie zakresu uszkodzeń wskazanych przez ubezpieczyciela w kalkulacji naprawy z dnia 20.09.2014 r.;
- b) zastosowanie stawki za jedną roboczegodzinę w wysokości 100 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 110 zł netto dla prac lakierniczych jako stawek najbardziej zbliżonych do stawek uśrednionych ustalonych spośród tych, które stosowane były w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) w okresie powstania szkody;
- c) zastosowanie oryginalnych części zamiennych w cenach obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej producenta auta w okresie powstania szkody;
- d) przyjęcie reflektora lewego w cenie zaproponowanej przez pozwanego (1500 zł) z uwagi na brak oznaczeń fabrycznych producenta auta;
- e) przyjęcie ceny opony przedniej lewej (391 zł) jak w przedstawionej przez ubezpieczyciela analizie kosztów wykonanej w oparciu o bazę danych (...) Ekspert;
- f) ***opracowanie kalkulacji kosztów w systemie A. w oparciu o czasy i zalecenia technologiczne producenta auta dotyczące poszczególnych operacji naprawczych, w tym także uwzględnienie cieniowania dolnej części drzwi tylnych lewych dla zniwelowania różnic w odcieniu koloru lakieru po wymianie elementu przylegającego;***
- g) nie uznanie 30% potrącenia ceny poszycia słupka przedniego lewego ze względu na jego wcześniejszą naprawę, albowiem przed zdarzeniem element ten spełniał swoje zadanie i nie było potrzeby jego wymiany;
- h) uwzględnienie niezbędnych prac konserwacyjnych.

W zakresie spornego między stronami uszkodzenia przekładni kierowniczej biegły wskazał, że z analizy procesu likwidacji szkody jednoznacznie wynika, iż po oględzinach naprawionego auta w dniu 13.08.2014 r. ubezpieczyciel zmienił kwalifikację uszkodzeń uznając wymianę przekładni kierowniczej oraz dodatkowo czujnika skrętu koła, co uwidocznione zostało w kalkulacji naprawy z dnia 20.09.2014 r. Wobec braku przeprowadzenia badań układu kierowniczego pod kątem wykazania w sposób wykluczający jakąkolwiek wątpliwość zakresu uszkodzeń tego podzespołu oraz niejednoznaczne stanowisko ubezpieczyciela w sprawie kwalifikacji naprawczej poszczególnych

elementów układu biegly przyjął, że w kalkulacji naprawy Nr (...) z dnia 20.09.2014 r. przedstawiono rzeczywisty zakres uszkodzeń pojazdu powstałych podczas zdarzenia z dnia 03.07.2014 r.

Jeśli chodzi zaś o oponę koła przedniego lewego zakwalifikowana została ona do wymiany, natomiast na prawej oponie wykazano uszkodzenie w postaci wyrwanego fragmentu boku na wysokości rysy centrującej, jako nie mającego związku z przedmiotowym zdarzeniem. Pomiar wysokości bieżnika (4 mm) wskazuje na 66% zużycia opon przednich. Zdaniem biegłego uszkodzoną oponę koła przedniego lewego traktować należy tak, jak każdy inny element pojazdu, który uszkodzony został w przedmiotowym zdarzeniu. Przy wskazanej głębokości bieżnika opona mogłaby być eksploatowana jeszcze co najmniej przez dwa lata, zatem gdyby nie zdarzenie powodujące jej zniszczenie, nie istniałaby potrzeba jej wymiany.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i wnioski koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 03 lipca 2014 r. biegly oszacował na kwotę 48.220,86 zł brutto.

Analiza treści opinii biegłego pozwalała na uznanie, że jest ona wyczerpująca, rzetelna i wiarygodna. Biegly w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosków wynikających z opinii biegłego jest okoliczność, iż przedstawiona przez biegłego argumentacja zgodna jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 r. (sygn. III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), zgodnie z którym przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Jednocześnie argumentacja biegłego zgodna jest z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta powódki wynosił **48.220,86 zł brutto**. Pomniejszając tę kwotę o kwotę **45.283,03 zł** z tytułu już wypłaconego odszkodowania, powódce należała się kwota **2.937,83 zł**, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 03 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

Sąd nie podzielił przy tym zarzutu pozwanego, aby odsetki za opóźnienie w wypłacie odszkodowania przyznać od daty wyrokowania.

Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem (por. wyrok SN z 18 listopada 2009 r., II CSK 257/09, LEX nr 551104) świadczenie ubezpieczyciela polegające na zapłacie odszkodowania jest uzależnione od zajścia przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c.). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.). Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c.). Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością.

Jednocześnie akcentuje się, że żaden przepis prawa z zakresu ubezpieczeń nie daje podstaw, aby ustalenie przesłanek odpowiedzialności zakładu oraz wysokości odszkodowania łączyć z jakimkolwiek toczącym się innym postępowaniem. Artykuł 817 k.c. nakłada na zakład ubezpieczeń obowiązek aktywnego, samodzielnego wyjaśnienia okoliczności wypadku i wysokości szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 06 lipca 2005r., I ACa 18/05, LEX nr 175174).

Podzielając przytoczone stanowisko Sąd zważył, że będący profesjonalistą pozwany ubezpieczyciel nie wykazał istnienia żadnych przeszkód dla wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia wysokości świadczenia w terminie określonym w art. 817 § 1 kc.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty roszczenia głównego zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 03 sierpnia 2014 r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c.

Powódka wygrała niniejszą sprawę w zakresie kwoty 2.937,83 zł z dochodzonej kwoty 10.036,00 zł roszczenia głównego, a więc w 29,00 % (w zaokrągleniu), przegrywając sprawę w 71,00 %, pozwany zaś wygrał sprawę w 71,00 %, przegrał zaś w 29,00 %.

Na koszty poniesione przez powódkę składały się: kwota 502 zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu; kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu (01.07.2015 r.) § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 z późn. zm.); kwota 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 487,04 zł wydatkowana na wynagrodzenie biegłego; tj. łącznie 3.406,04 zł.

Na koszty poniesione przez pozwanego składały się: kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 z późn. zm.); kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 487,05 zł wydatkowana na wynagrodzenie biegłego; tj. łącznie 2.904,05 zł.

Zgodnie z wynikiem procesu powódce należało się od pozwanego 29,00 % kwoty 3.406,04 zł, tj. 987,75 zł, pozwanemu zaś od powódki 71,00 % kwoty 2.904,05 zł, tj. 2.061,88 zł.

Na podstawie wskazanych wyżej przepisów, Sąd rozdzielając stosunkowo koszty procesu zasądził w pkt III wyroku od powódki na rzecz pozwanego kwotę **1.074,13 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. różnicę między kwotą należną pozwanemu od powódki a kwotą należną powódce od pozwanego, zgodnie z powyższymi obliczeniami.

Skarb Państwa poniósł tymczasowe koszty sądowe w sprawie w łącznej kwocie 1.297,01 zł. Na kwotę tą złożyła się część wynagrodzenia powołanych w sprawie biegłych sądowych – M. S. w kwocie 95,91 zł oraz I. S. w kwocie 1.201,10 zł.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na podstawie wskazanych przepisów Sąd w pkt IV i V sentencji wyroku, zgodnie z wynikiem procesu, nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku od powódki kwotę **920,88 zł**, a od pozwanego kwotę **376,13 zł** tytułem zwrotu kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną, zaś na podstawie art. 84 tej ustawy sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi (ust. 1); przepisy art. 80-82 stosuje się odpowiednio do zwrotu zaliczki (ust. 2).

Na podstawie powyższych przepisów Sąd w pkt VI i VII wyroku nakazał zwrócić powódce kwotę 12,96 zł, a pozwanemu kwotę 12,95 zł, tj. różnicę między uiszczoną kwotą zaliczki (po 500,00 zł – k. 108, 116) a kwotą wydatkowaną z tych zaliczek na wynagrodzenie biegłych za sporządzenie opinii.